

kenbolbe. I Modfætning dertil staaer 'tilbeels, hvad det ærede Medlem for Odense erkjendte, at den Slags Folk jævnlige ere ganske brugelige mod Fjenden, og det er ikke saa ueffen en Ting at vide, at man har Folk, der ere brugelige mod Fjenden (Bæd: Godt Kammeratsskab!) Det ærede Medlem taler om godt Kammeratsskab, men naar man har en dygtig Krigsbestyrelse, saa forstaaer den at danne Disciplinærcompagnier, hvor den sætter saadanne Folk hen, som den troer at burde sondre fra de Andre. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at Krigsbestyrelsen i det Hele ikke saa strengt haandhæver Kammeratsskabet; thi naar den dømmes til Degradation Underofficerer, som have begaaet temmelig grove Forbrydelser, saa beholder den dem i Kammeratsskabet, den beholder Folk, naar den dømmes dem til corporlig Straf og til den degraderende Cocarde, og den frygter altsaa ikke for den Bestimmelse, som skulde komme fra disse stabeede Faar. Nei, saadanne Bemærkninger er Noget, som klinger meget bedre, end det i sig selv er. Det er en besværlig Ting at skulle haandhæve Disciplin imod Folk, som det ikke er meget let at bringe til at gjøre, hvad man vil have; man har mere at bestille, naar man har med saadanne Folk at gjøre, end naar man har Folk, der kunne overlades til sig selv, som ere rolige og fredelige og i det Høieste gaae en Aften paa Tivoli og more sig lidt for længe. Begge de ærede Herrer, især den Eine, have saaledes erkjendt, at der fra Krigsbestyrelsens Side ingen Vanskelighed er i den Henseende, men de stille sig paa Befolkningens Standpunkt, og fra denne Side betragtet see de Vanskeligheden. Jeg er fuldkommen overbevist om, at det Rigtigste, vi kunne gjøre, naar vi ville stille os paa Befolkningens Standpunkt, er, at vi, da vi alligevel skulle leve med de Vedkommende, og ikke kunne undgaae at have dem med os, helst sende dem derhen, hvor man kan formode, at der bedst vil blive passet paa dem, og hvor vi betale dyre Penge for at faae dem vel opdragne og vel oplærte. Jeg venter ganske sikkert, at naar vi sende disse Folk ind under Krigsbestyrelsen, saa ville vi netop faae dem tilbage moralsk forbedrede og afvante med Druffenskab. Ja, jeg vil gaae endnu meget videre og bede de

ærede Herrer overveie, om der ikke under selve Krigsvæsenet mellem de underordnede Befalingsmænd findes Folk, som ikke ere frie for Lyder af den Art, og som dog vedblive at være Befalingsmænd? Jeg vil spørge, om der ikke i Underofficersklassen skulde findes nogen Mand, der vedbliver at tjene et Aar ud over den Tid, fra hvilken han er bleven fordruffen, om der ikke mellem dem findes Folk, som kunne have begaaet ikke saa faa disciplinaire Forseelser, men som man beholder som Befalingsmænd. (Bæd: De have Capitulation!). Capitulation! — Altsaa naar de ere bundne ved Capitulation, saa har det ingen Fare, om deres Immoralitet paa denne Måde er tilstede, og det, skjøndt de som Overordnede kunne have Indflydelse paa de Underordnede; er derimod Manden underordnet, hvorved man altsaa har Herredømme over ham og Midler til at hævede Disciplinen, da optræder man paa Befolkningens Vegne og klager derover, og det gjør man, medens Befolkningen rolig maa underkaste sig og jevnlige finde sig i, at ganske unge Mennecker, som næsten endnu ere Dreng og, skjøndt de jo kunne være meget moralske Mennecker, dog ikke have det Overlæg og den Sindighed, som hører til for at styre disse Folkets Sønner, som blive sendte ind til at være deres Underordnede, blive satte til Befalingsmænd og fastholdes som saadanne, hvor meget der end kan være at klage, fordi de have Capitulation. Naar derfor Militairretaten i den her omtalte Retning finder sig i alt dette, men dog viser fra sig disse Bytninger, kaster den en Blyde over paa de Vedkommende, for ligesom at tvinge dem til at træde i militair Tjeneste, dersom de ikke ville tage En, som gjør et Mezier af Militairvæsenet, og kjøbe ham i dyre Domme. Det er derom det Hele dreier sig; gjøre vi derfor Bytningen svær, da sætte vi en høi Præmie paa Stillingen af disse Mænd, der have gjort sig Militairvæsenet til en Levevei; man gjør det derved vanskeligt for dem, som ansee det for nyttigt at være frie, at blive det, og giver mindre Afgang for dem, der ere frie, men hellere ville tjene, til at kunne det. Det er det Naturlige og ogsaa det Praktiske at lade dem, som ville, frivilligt hengive sig til Militairretaten; thi derved faaer Krigsbestyrelsen mange flere Frivillige, og den hør med